

Андрій Кузьма

Святіший Отець Венедикт XVI в енцикліці «Бог є любов» дає гарне визначення природи та місії Церкви. Він пише: «Внутрішня природа Церкви виражається у потрійному завданні: голошення Божого Слова (*kerygma-martyria*), звершення Таїнств (*leiturgia*), служіння любові (*diakonia*). Ці завдання між собою тісно пов'язані і не можуть бути відділені одне від одного» (*Deus caritas est*, 25).

Спільнота Дрогобицької духовної семінарії від самих початків свого створення старалася служити знаком Божої любові для інших людей. Йдучи за прикладом Христа, семінаристи прагнуть зробити для потребуєчих та ближніх те, чого не може (чи не хоче) робити світ. Наші вчинки, дії беруть початок із споглядання милосердного Господа, лик Якого найвиразніше можна побачити в тих, з ким Христос забажав себе ототожнити: «Бо я голодував, і ви дали мені їсти; мав спрагу, і ви мене напоїли; чужинцем був, і ви мене прийняли; нагий, і ви мене одягли; хворий, і ви навідались до мене; у тюрмі був, і ви прийшли до мене» (Мт. 25, 35-36). Ці Господні слова не лише закликають до милосердя, вони мають також глибокий христологічний зміст та вповні виявляють таїнство Христа.

Основою харитативного служіння членів семінарійної спільноти є щоденне намагання пізнати Божу любов, її прийняти і цілковито нею жити. З цього прагнення випливає і конкретна діяльність. Так уже впродовж кількох років семінаристи, організовані у Братство «Введення в храм Пресвятої Богородиці», здійснюють опіку над дітьми-сиротами в дрогобицькому сиротинці «Оранта», сиротинці у с. Нагуєвичі, бориславському сиротинці «Оріана»; духовно та морально супроводжують дітей і молодь в бориславській санаторній школі-інтернаті та в дитячому санаторії «Джерело», що у Трускавці; допомагають самотнім літнім людям в підбузькому геріатричному пансіонаті; відвідують ув'язнених, військових...

Ми усі є покликані стати ближніми для інших людей. Будь-яка людина може щось дати іншій людині: поговорити з самотніми, нагодувати голодних, відвідати хворих, старших, допомогти людям з особливими потребами. Таке безкорисливе піклування дарує теплоту серця, яку має тільки Бог. В нашому байдужому світі дуже легко втратити віру в добро і милосердя, тому надзвичайно важливим є свідчення, які дають змогу відчутти на собі милосердний погляд небесного Отця, його любов, щедрість, мир і тепло.

Різноманітна харитативна діяльність семінаристів приносить добрі плоди не лише для тих осіб, яким служать братчики, але допомагає і їм самим виховати себе в душі любові, поваги, служіння згідно з Євангелієм. Майбутні служителі Христового виноградника намагаються бути ретельними у виконанні Його заповіді: «Будьте милосердні, як Отець ваш милосердний» (Лк. 6, 36).

Андрій КУЗЬМА. Харитативна діяльність семінаристів//СЛОВО № 2 (66) 2016, с.41